

Marie Kildahl 7/2 48

En Sang

om

Seiladsen over Livets Hav.

Oversat fra Svenskt.

(Oversætterens Forlag.)

Pris 3 Ore.

Sandefjord.

Holm Hansens Bogtrykkeri

1877.

V box 21:623

Jeg her i det fremmede Land slipper være;
Thi Lofte jeg har at til Hjemmet faa gaa.
Paa Kristus, mit Skib, jeg dog sikkert kan fare,
Om Bjerger for Volgernes Magt ei kan staa.
Se, Flaget i Stævnen nu blinker,
Et Lam er afbildet derpaa;
Saa blodrødt og hvidt det os vinker,
At Skibet nu agter at gaa.

Guds evige Kjærlighed, den er vort Roer,
Guds Fred vor Salon; der faar Børnene Mad,
Og Maden gi'r Jesus, vor trofaste Broder,
Og Maden fremsættes paa Løsternes Fad.
Men Hytterne ere hans Vunder,
Hvor Børnene trives saa godt.
Der har Jesu faar Hvilestunder,
Sin Fristad de der haver faa't.

Paa Golgatha-Høi der byggedes Skibet,
En Røver begyndte at seile derpaa,
Og endnu saa er det ei blevet forliden,
I Himlen Forlorne kan Rum endnu faa.
Vor Mast det er Korset, og Seilet
Er Lammet, som hænger derpaa.
Ombord hænger ogsaa det Speilet,
Hvor Børnen' beskue sig faa.

Og Speilet os viser, vi deilige ere,
Iførte Retfærdigheds stinnende Dragt,
Saa at Gudderne skjænt saa være,
Og se, denne Dragt, den har Gud selv os bragt.
I Blodet aften at være,
Fuldkomne vi ere for Gud;
Thi Synderne borttagne ere,
Og vi ere Frelserens Brud.

Skjønt ofte vi seiler i Modvind og Taage,
Vi ere dog sikre paa Skibet; thi se!
Gud kjender jo Veien og altid mon vaage,
Skjønt stundom han synes sig underlig te.
Vi samler os alle tilhobe
Og paa den Korsfæstede ser;
Til Syndere alle vi raabe:
Barmhjertig og naadig Han er.

Snart ere vi hjemme, Gud sidder ved Roret,
Paa usorstyldt Raade mod Hjemmet det gaar,
Og selv han bestyrer, det har vi jo sporet,
Raadgiver han hedder, om raadvild du staar.
Se, saa gaar det til i Guds Rige,
Freløsning ved Blodet vi har;
Vi har jo en Gud uden Lige,
Som elsker os, Halleluja!

O, I, som i synkende Skibe er stedte
Af Egenretfærdighed! kommer ombord.
Her bjergeres Skibbrudne, og Nøgne bli'r klædte,
Vor Livbaad er ude, den hedder Guds Ord.
Tag fat i det blodrøde Touget,
Det duger at holde udi;
Thi Blodet, af, Blodet er Roget,
Som kan gjøre Syndere fri.

Og Søen reiste sig da der blæste en
stærk Vind. Der de nu havde roet ved fem
og thye eller tredive Stadier langt, saa de
Jesum vandre paa Søen og komme nær til
Skibet, og de frygtede. Men han sagde til
dem: Det er mig; frygter ikke!

Joh. 6, 18—20.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

mm
0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

Stant alle vi siter i Skovene og Længe
Vi ere dog ikke paa Stille; thi vi!
Gud stender jo Skien og alle mon naade
Stant hunden kan sines sig underlig
Vi samler os alle tilhede
I paa den kæresterke her
Til Søndere alle vi rader
Standsing og naadig kan er

Stant ere vi skinnende Gud stender ved Skovet
Paa skovstige Maade med Skinnende det haar
I alle den bester, det har vi jo spore
Maadigere kan stender om raderne du haar
Et kan gaa det til i Guds Hige
Kostning ved Skovet vi har
Vi har jo en Guds Hige
Som eller os Skellings

E. J. som i skinnende Stille er stede
Vi skinnende Stille er stede
For Skovet er alle den bester Guds Er
I ad sat i det skinnende Skovet
Det har et gode vil
Til Skovet at Skovet er Skovet
Som kan gaa Skovet er

Da den vilde ligger paa den skinnende
Istet er
og ligger eller skinnende Skovet ligger paa den
Skinnende paa den og ligger paa den
Stille og de skinnende Skovet kan ligger til
den. Det er mig skinnende ligger
Joh. 6. 1-20